

dig med alvorlige Ting, altsaa heller ikke med Vandbygningsvæsenet; og skønt jeg ikke tvivler om, at du i Almindelighed skriver om Forhold, du ikke har ringeste Forstand paa, saa finder jeg Anledning til i dette enkelte Tilfælde at advare dig mod at fortsætte dine dumme Skriverier.“

„Ja, jeg har allerede hørt det, . . . der skal nok være indløbet et Par Misforstaaelser,“ sagde Dyhring smilende.

„Misforstaaelser? Det hele er en kolossal Taabelighed, min Ven, som du for din egen Skyld skulde vogte dig for oftere at røre op i. Og du tager storlig fejl, dersom du mener at gøre den unge Mand nogen Tjeneste dermed, — du opnaar i det højeste at gøre ham endnu mere storforrykt, end han er i Forvejen.“

„Du kender ham altsaa?“

„Kender. . . og kender! Fyren har jo rendt mig paa Døren med det taabelige Projekt. Han er aldeles løbsk!“

„Saa du mener ikke, han duer til noget?“

„Nu, det vil jeg ikke netop sige. Aldeles ikke sige. Men han er ganske umoden, har ikke haft Taalmodighed til at lære noget og bilder sig ikke desmindre ind at kunne kritisere andre . . . ja at have en Mission som Fornyer. Mindre kan ikke gøre det! Og nu vil han udgive en Pjece, skriver du.“

„Gør jeg det?“

„Naturligvis! Der skal laves Spektakler, gøres Optøjer! Det er denne Jødedoktor, der har sat Ungdommen Fluor i Hovedet. Der skal luftes ud, som det saa stort hedder. Der skal paa alle Omraader reformeres og revolutioneres — —.“

„Men sig mig, Onkel, trænges der egentlig ikke til det? Jeg synes at erindre, at du ofte selv har